

เรื่องราววัยเด็กของฮาดีที่มีมุมมองต่อแม่ของเขาเปรียบเทียบกับแม่ของคนอื่น เป็นป่อเกิดความ น้อยใจ แม่ของเขาเป็นแม่ค้าธรรมดาคนหนึ่งที่เปิดร้านอาหาร เล็กๆในป่อเนาะ พ่อของเขาทำงานเป็นครู อยู่ในป่อเนาะ เงินเดือนของพ่อกับ รายได้ของแม่รวมกันไม่ได้มากมายแค่พอใช้จ่ายการกินอยู่ของครอบครัว ชีวิตของ ฮาดีจึงอยู่แต่ในบริเวณบ้านที่อยู่ใบาณาเขตของป่อเนาะ

แม่ของเขาไม่เคยแสดงความรักต่อเขา ไม่เคยหอมกอดจูบ หรือบอกรักลูก ไม่เคย พาเขาไปเที่ยว ไม่เคยได้รับรางวัลหรือความชื่นชมเมื่อเขาสอบได้คะแนนดี แม้กระทั่งเวลาที่เขาโดนรังแก กลับมาบ้านแม่จะไม่เข้าข้างและจะถูกถามก่อน เสมอว่า ไปทำอะไรเขาก่อนหรือเปล่า

ฮาดีมีพี่ชายชื่ออาดิบอยู่อีกคน แม่จะรักและตามใจพี่ชายของเขาให้เห็นอยู่บ่อย แม่ถาม ฮาดีกับอาดิบว่าอยากกินอะไร ฮาดีกับอาดิบบอกแม่เรื่องกับข้าวที่อยาก กิน วันนั้นกับข้าวที่ฮาดีชอบ ไม่มีวางอยู่บนโต๊ะมีแต่กับข้าวที่อาดิบชอบเท่านั้น ครั้นฮาดีทวงถามกับข้าวที่เขาร้องขอ แม่กลับบอกเขาว่า ไว้วันหลังแม่จะทำให้ นั้น ทำให้ฮาดีเกิดความน้อยใจเป็นจุดเริ่มของปมที่เก็บไว้ในใจ

เสื้อผ้าต่างๆของฮาดีเป็นเสื้อผ้าที่ตกทอดมาจากพี่ชายของเขาวันหนึ่งแม่ซื้อหมวก กะปิเยาะห์มาให้เขาและอาดิบ แต่แม่ให้อาดิบก่อน ฮาดีคิดว่าเขาคงไม่ได้หมวกใบ ใหม่คงรับหมวกใบเก่าของอาดิบมาใช้ เหมือนเสื้อนักเรียนที่เขาใช้อยู่ทุกวัน ฮาดี น้อยใจไม่ยอมกินข้าว เขาไม่ยอมคุยกับแม่ไม่สนใจแม่เสียง แม่เรียกหาหวังให้ลูก ชายดีใจกับหมวกใบใหม่

เช้าวันต่อมาฮาดีสวมหมวกใบเก่าของอาดิบออกไปละหมาดที่มัสยิด โดยไม่รอพ่อ และอาดิบที่ยัง แต่งตัวไม่เสร็จ แม่ได้แต่ยื่นถือหมวกใบใหม่ไว้ในมือ

ชาติเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น การมีอิสระและได้รับการยอมรับจากเพื่อนเป็นสิ่งที่ยาวนานอย่าง เขาต้องการ แม่ของชาติเฝ้ามองลูกชายทั้งสองที่กำลังเข้าสู่วัยรุ่นด้วยความ เป็นห่วง เธอทำงานหนักขึ้น เพื่อค่าเล่าเรียน ของลูกชายจนมีเวลาให้ลูกชายน้อยลง อาตีบไม่เรียนต่อบอกจะหางานทำ อาตีบได้มอเตอร์ไซด์คันใหม่ ก็ตกแต่งรถออก จากบ้านไปเที่ยวกับเพื่อนอยู่บ่อยๆ ไม่สนใจแม่แม่จะห้ามปราม

ชาติและกลุ่มเพื่อนเองก็ขับมอเตอร์ไซด์ตะลอนเที่ยวออกจากบ้านบ่อยขึ้น ทำให้ เขาและแม่มี ความคิดเห็นไม่ตรงกันอยู่บ่อยๆ การที่แม่ไม่อนุญาตให้เขาออกไป เที่ยวกับเพื่อนทำให้ชาติไม่พอใจ ทั้งๆที่เวลาอาตีบออกจากบ้านแม่ไม่เคยห้าม ปราม บอกแม่ว่าตอนเด็กๆเขาเองก็ไม่เคยได้เสียใหม่ หรือ แม้กระทั่งหมวกกะปิ เยาะห้ของตนเอง แม่ของชาตินึกขึ้นได้เรื่องหมวกที่เธอยังไม่ให้ลูกชาย เธอกำลัง จะ บอกเรื่องหมวก แต่ไม่ทันเสียแล้ว ชาติแสดงออกถึงความไม่พอใจผ่านการ กระทำ เขาปฏิเสธทุกอย่างที่ แม่ยื่นให้ ไม่คุยกับแม่ จนเขาตัดสินใจหนีออกจาก บ้าน

คืนนั้นที่นอกบ้านมอเตอร์ไซด์คันหนึ่งจอดรออยู่เงียบๆ ชาติปีนรั้วออกมาขึ้น มอเตอร์ไซด์ ซ่อนท้ายหายไปกับความมืดเบื้องหน้า

แม่ของชาติเปิดกล่องเล็กๆขึ้นมา ในนั้นมีหมวกกะปิเยาะห้สำหรับเด็กใบใหม่วาง อยู่

ตอนเช้าแม่ของชาติเอาหมวกกะปิเยาะห้มาให้ชาติที่ห้องนอน หวังให้ลูกชายดีใจ ในห้องนอน เธอเห็นเพียงอาตีบนอนหลับอยู่เท่านั้น

ชาติหนีออกจากบ้านมาอาศัยอยู่กับเพื่อนที่ต่างอำเภอ เขาได้อิสระอย่างที่ เขา ต้องการ ชาติสนุก สนุกกับการใช้ชีวิตที่ไม่มีแม่ เขาตะลอนออกเที่ยวเตร่ตามใจ ชอบขับมอเตอร์ไซด์ไปรวมกลุ่มกับเพื่อนๆ เพื่อนๆหลายคนแต่งรถให้แรงเพื่อเอา ไปแข่งขัน ชาติมองดูด้วยความสนใจอยากแต่งรถเหมือนเพื่อนๆบ้าง บอกอยากขอ ลองไปขับบ้าง เพื่อนที่แต่งรถบอกว่าอย่างชาติไม่ไหวหรอก ชาติเสียหน้า บอกแค่นี้ไม่มี อะไรน่ากลัว เพื่อนๆเสกกันลั่น เพื่อนที่แต่งรถบอกให้ชาติเตรียมตัวไว้เมื่อทำ รถเสร็จจะให้ชาติขับลงแข่งจริง ในการประลองความเร็วกันครั้งหน้า

แม้ที่ชาติคิดว่าไม่รักเที่ยวตามหาชาติตามสถานที่ต่างๆทำอาหารที่ชาติชอบเอาไว้ รอลูกชายกลับมา อาตีบปั่นเรื่องอาหารที่แม่ทำขายอยู่ทุกวัน ก่อนจะออกจากบ้าน ไปทำงาน

ชาติกับเพื่อนเตรียมตัวจะออกไปจุดนัดหมายของกลุ่มวัยรุ่น เขาตื่นเต้นที่จะได้ขับ ประลองความเร็วในคืนนี้ เพื่อนของเขาห้ามปรามเพราะรู้ว่าชาติไม่ขับรถเร็ว ชาติ ฮึด บอกเพื่อนขอขับเองเพื่อจะได้เตรียมตัวก่อนไปขับรถตัวแรงที่รอเขาอยู่ที่จุดนัด หมาย

แม่ของชาติจะหยิบหมวกกะปิเยาะห้ขึ้นมาดูก่อนจะขอดูอาร์ให้ชาติปลอดภัย

ฮาดิมารวมกลุ่มกับเพื่อน เขาเดินไปหากลุ่มเพื่อนที่ยืนล้อมมอเตอร์ไซค์ที่
ปรับแต่งมาแล้ว ฮาดิยืน มองดูรถหวาดๆ เพื่อนที่แต่งรถเดินมายืนกู่แจให้ เสียง
รถกระหึ่มฮาดินั่งบนรถแต่ง บิดกู่แจสตาร์ทรถ บิดคันเร่งส่งเสียงดัง

แม่มองหมวกกะปิเยาะหน้าตานองหน้า ก่อนจะขอดูอาร์ให้ฮาดิปลอดภัย

ล้อมมอเตอร์ไซค์หมุนออกไปอย่างรวดเร็ว รถกระเบียดหน้ารถที่กำลังแข่งขัน รถ
แต่งหักหลบไม่ทัน เสียงชนดังสนั่น บรรดานักแข่งต่างตกตะลึงกับเหตุการณ์ เสียง
วุ่นวายจับใจความได้ว่ารถที่กำลังแข่งขัน ชนกันล้มบาดเจ็บไปหลายคน คันที่แต่ง
มาใหม่ชนแรงหนักจนมีคนตาย รถทุกคันแยกย้ายหนีกันไป คนละทาง

พ่อของฮาดิบอกแม่ให้เขานอนได้แล้ว ปลอดภัยแล้วลูกชายต้องปลอดภัยไม่เป็น
อะไร แม่เก็บ หมวกกะปิเยาะหีบออกพ่อว่าพรุ่งนี้จะไปตลาดแต่เช้าเพื่อซื้อกุ้งไว้เผื่อ
ลูกกลับมาเหนื่อยๆจะได้กินของโปรด

รถมอเตอร์ไซค์ล้มคว่ำอยู่ ทุกคนเข้ามาช่วยปรากฏว่าคนที่ตายไม่ใช่ฮาดิ ที่จุด
สตาร์ทฮาดิทรุดลงนั่ง กับพื้นเพื่อนตกตะลึงกับภาพที่เห็น

Flashback เสียงรถกระหึ่มฮาดินั่งบนรถแต่งมองการแข่งขันของคู่ที่จับแข่งกัน
ออกไปอย่างรวดเร็ว การเป็นคนดูกับการเป็นคนขับแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง เพื่อน
ฮาดิเข้ามาบอกให้คิดดูใหม่ เพื่อนกลุ่มทำรถ กลับเคี้ยยเคຍบอกละไม่แนจจริง ฮาดิ
มองกู่แจรถในมือตัดสินใจ สตาร์ทรถหลายทีก็ไม่ติด เพื่อนที่แต่งรถ เดินเข้ามา
แย่งที่บอกแหๆอย่างฮาดิไม่ชนะแน่ขนาดติดเครื่องรถยังไม่ได้ตนจะขับเอง ล้อม
มอเตอร์ไซค์ หมุนออกไปอย่างรวดเร็ว รถกระเบียดหน้ารถที่กำลังแข่งขัน รถแต่ง
หักหลบไม่ทันเสียงชนดังสนั่น ฮาดิทรุดลงนั่งกับพื้น เพื่อนตกตะลึงกับภาพที่เห็น
เพื่อนเข้ามาลากตัวฮาดิขึ้นซ้อนมอเตอร์ไซค์ขับหลบหนี ออกไปอย่างรวดเร็ว รถ
ทุกคันแยกย้ายหนีกันไปคนละทาง

แม่ของฮาดิยังคงทำแกงที่ลูกชายชอบอยู่ทุกวัน อาดิบ่นเรื่องแกงเหมือนเดิม
บอกแม่ว่าจะออกไป ข้างนอก แม่ฝากบอกให้ช่วยตามหาน้องด้วย

อาดิบออกมารวมกลุ่มกับเพื่อนๆพูดคุยกันเรื่องการแข่งขันมอเตอร์ไซค์ที่ต่าง
อำเภอเมื่อคืน ชาวว่า มีคนเจ็บหลายคน แถมมีอีกคนตายไปอีกหนึ่ง เขานึกถึง
น้องชายของเขาขึ้นมาทันที แต่ตนไม่คิดว่าเป็นน้อง ที่ชี้เหยของตน

ฮาดินั่งซึมอยู่มุมห้องเพื่อนเรียกกินข้าวบอกมีของที่ฮาดิชอบด้วย

ฮาดิกินอาหารโปรดแต่รู้ว่รสชาติไม่เหมือนที่เขาชอบกิน เขารับรู้ว่าการดำรงชีวิต
ไม่มีคนดูแลและ เอาใจใส่เป็นอย่างไร สถานที่ๆเขาอยากออกมาอยู่ กลับไม่มี
ความสุขเหมือนที่ๆเขาจากมา ฮาดิตัดสินใจ แอบกลับบ้านเห็นกับข้าวที่เขาชอบ
จัดวางอยู่บนโต๊ะ เขาพบว่าแม่เขานั่งอยู่ด้วยความนั่งเฉย ถ้ามไถ่ด้วย น้ำเสียง
ธรรมดาว่า

“ไปไหนมา กินข้าวหรือยัง ตอนที่ลูกไม่อยู่ แม่เห็นแม่ไก่ดูแลลูกของมัน

แม่เองก็อดคิดและเป็นห่วงลูกไม่ได้ ว่าลูกของแม่ไปอยู่ที่ไหน จะกินอิ่มหรือเปล่า”

หลังกินข้าวเสร็จแม่บอกเห็นลูกชายเหนื่อยบอกให้ไปพักผ่อน ฮาดีเดินมานั่งที่เตียงเห็นกล่องเก่าๆ ใบหนึ่งวางอยู่ เขาหยิบกล่องมาเปิดดูเห็นหมวกกะปิเยาะห์ใบเล็กใหม่เอี่ยมอยู่ใบหนึ่ง ใต้หมวกมีจดหมาย ฉบับหนึ่งวางอยู่ ฮาดีอ่านจดหมาย เนื้อความบอกถึงที่มาของหมวก วันนั้นทำให้ฮาดีรู้ว่าแม่ของเขารักเขา เหมือนแม่ของคนอื่น วันนั้นทำให้ฮาดีมีพันธนาการกับตัวเองว่าจะไม่ทำให้แม่เสียใจอีกเป็นอันขาด

ฮาดีกลับมาตั้งใจอ่านหนังสือเตรียมสอบ แม่ที่เขาคิดมาตลอดว่าไม่รักเขา แสดงออกด้วยการ กระทำมากกว่าคำพูด ทำอาหาร จัดเก็บหนังสือและห่มผ้าให้ ฮาดีที่หลับอยู่ท่ามกลางกองหนังสือ ฮาดีแอบลืมหามองดูแม่ยิ้มๆ ทำให้ฮาดีรู้ถึงความรักความเอาใจใส่ของแม่จากการกระทำ ไม่ใช่จากปาก ของแม่

ตอนเช้าก่อนสอบ กับข้าวหลายอย่างที่ฮาดีชอบจัดวางอยู่เต็มโต๊ะ ฮาดีกินข้าวเสร็จกำลังจะออก จากบ้านไปสอบ พ่อเดินเข้ามาให้พรฮาดี บอกแม่ว่าลูกจะไปสอบแล้ว แม่ยังคงง่วนอยู่กับกับข้าวที่ทำ สำหรับตั้งร้าน ฮาดีบอกพ่อว่าไม่เป็นไร ตนรับรู้แล้วว่าแม่ห่วงใยตน ก่อนออกจากบ้านไป ระหว่างทาง อาต๊ิบที่เพิ่งกลับบ้านถามฮาดีว่าไปสอบนะไม่กลัวว่าจะสอบไม่ได้เหรอ ฮาดียิ้มให้ บอกไม่กลัว อาต๊ิบได้ แต่มองฮาดีครุ่นคิด

หลังหน้าต่างครัวแม่มองส่งฮาดีด้วยความภูมิใจก่อนขอพรให้ลูกชายสอบได้

ฮาดีเดินเข้าห้องสอบด้วยความมั่นใจ แม่ยกกับข้าวมาให้อาต๊ิบของฮาดี เขานั่งกินข้าวมองรถ ที่จอดอยู่หน้าบ้านสลับกับมองแม่ที่ทำงานง่วนอยู่ เขาครุ่นคิดเรื่องที่เขายกน้องชายว่าเป็นคนซี้ซลาด กับเหตุการณ์เมื่อตอนเช้า

ฮาดีนั่งทำข้อสอบด้วยความมุ่งมั่น หลายคำถามที่ฮาดีต้องทบทวนความจำเพื่อทำข้อสอบให้ออก มาดีที่สุด เวลาใกล้หมดแล้ว ในห้องสอบเหลือเพียงฮาดีคนเดียว จนในที่สุดฮาดีก็ทำสำเร็จ แม้ว่าเขา เป็นคนสุดท้ายที่ออกจากห้องสอบก็ตาม

ฮาดีนั่งอ่านหนังสืออยู่อาต๊ิบเดินมานั่งลงตรงหน้า ถามน้องชายว่าอายุชาวบ้านไหม หากสอบไม่ได้ ฮาดีวางหนังสือลงบอกอาต๊ิบอย่างมั่นใจว่า แม่ตนจะสอบไม่ได้ตนไม่อาย ก็ด้วยตนเองที่พยายามไม่พอ หรือพยายามน้อยกว่าคนอื่นเท่านั้น หากแต่กลัวแล้วไม่ได้ไปสอบนั่นต่างหากที่อาย อาต๊ิบฟังแล้วลุกขึ้น เดินออกไปก่อนจะหันกลับมามองน้องชายที่ตั้งหน้าตั้งตาอ่านหนังสือต่อ

ระหว่างฮาดีรอผลสอบ อาต๊ิบนั่งคิดถึงการดำเนินชีวิตของตนเอง เขาเห็นฮาดีมีความกระตือรือร้น ต่ออนาคตเบื้องหน้า อาต๊ิบถามเพื่อนๆในกลุ่มว่าต่อไปจะทำอะไร เพื่อนๆในกลุ่มต่างตอบว่าไม่ต้องทำอะไร กริดยางก็มีเงินใช้แล้ว ทำไม่ต้อง

เสียเวลาไปเรียนด้วยเรียนจบมาจะทำอะไรได้ อาตীবบอกตนไม่มีสวณยาง เหมือน
เพื่อนๆแล้วต่อไปตนจะทำอะไร

ฮาดีสอบเข้าได้ พ่อดีใจสวณแม่ยังคงนิ่งเฉยเหมือนเดิม อาตীবเข้ามาแสดงความ
ยินดีบอกน้องชาย ว่าเขาไม่คิดว่ำน้องชายของตนจะขี้ขลาดอีกต่อไป แต่ตัวเขาเอง
ต่างหากที่ขี้ขลาด ไม่กล้าเรียนเพราะกลัว สอบไม่ได้ ตอนนี้เขาตัดสินใจจะเรียน
ต่อจะเผชิญหน้ากับความขี้ขลาดด้วยตัวของเขาเอง